

børnene, men jeg kalder hende alligevel dagplejemor, da hun så stor en del af dagen har med barnet at gøre. Så jeg vil fortsat tillade mig at kalde hende det. Vi synes, det er en glimrende ordning, og jeg ville godt se, hvordan vi overhovedet ville klare hele vores pasningsproblem, hvis ikke netop vi havde de titusindvis af danske hjem, hvor en god, erfaren mor stiller sig til rådighed for at passe 3, 4 og nogle gange 5 børn.

Og nu skal jeg sige noget, der måske kan bringe lidt brand ind i diskussionen, for det er man også gået uden om som katten om den varme grød. Man skulle måske tage under overvejelse at gøre det, man har gjort i en socialdemokratisk styret kommune som Aalborg, hvor man har haft mod til at sige til folk, der er hjemmegående, fordi de måske er arbejdsløse, måske ledige, at de måske godt kunne trække børnene ud af en pasningsordning og overlade pladsen til folk, der har mere brug for den, fordi de er i arbejde.

Jeg ved godt, det er et fyord, og jeg kan se, at lige i dette øjeblik springer både SF og Enhedslisten og måske også socialministeren op af stolen. Men det er der bare ikke noget at gøre ved, for jeg bliver nødt til at få disse ord ud. Jeg tror selv, at både arbejdsløse og andre, der har mulighed for selv at passe børnene, vil kunne forstå, at de, der skal på arbejde og ikke har nogen pasningsmulighed, burde have første-prioritet.

Jeg vil vende tilbage til Aalborg Kommune. Læg mærke til, hvad de har gjort: De har sagt, at arbejdsløse og andre hjemmegående kan få plads til deres børn i løbet af en uge, hvis de vender tilbage til arbejdsmarkedet. Jeg siger det her, fordi jeg synes, at jeg i hvert fald selv har brug for at sige det, og fordi jeg tror, at store dele af den danske befolkning deler det synspunkt, at de, der virkelig har brug for en pasningsmulighed, skal have førsteprioritet.

Så vil jeg i øvrigt sige om de forslag til vedtagelse, som SF og Enhedslisten har fremsat, at de ikke har et indhold, som Dansk Folkeparti kan stemme for.

Villy Søvnald (SF):

Jeg skal sige tak for debatten om børnenes forhold og har nogle enkelte kommentarer til de forskellige ordførere og først til socialministeren.

Jeg håber, debatten har gjort socialministeren mindre trist, for egentlig synes jeg, det har

været en udmærket debat. Socialministeren lagde i sit indlæg vægt på det, der hedder frit valg-ordningen – og det samme gjorde Venstres og De Konservatives ordførere – som en af de ting, der skulle have betydning med hensyn til ventelisterne. Men må jeg ikke bare minde om, at mig bekendt er det sådan, at under frit valg-ordningen er der i dag et sted mellem 1.500 og 2.000 børn – mellem 1.500 og 2.000 – og det skal sammenholdes med, at vi har daginstitutioner, hvor der er plads til ½ million børn – 500.000 børn! Jeg siger det bare, fordi jeg ikke synes, man har stor sans for proportioner, hvis man mener, at den lille ordning til mellem 1.500 og 2.000 børn løser problemet. Det vil jeg advare imod at mene.

Til hr. Peder Sass, der gjorde opmærksom på, at SF tidligere har rejst forespørgslen, vil jeg bare sige, at det er udtryk for utålmodighed. Vi synes faktisk, det er en pligtig opgave at sikre, at de børn, der har brug for en daginstitution-plads, også kan få den, og så lang tid det ikke sker, vil vi formentlig blive ved med at rejse debatten.

Hr. Peder Sass var i sit indlæg også inde på skolefritidsordningens kvalitet – eller man kunne måske sige mangel på samme. Hvad er det så, SF foreslår her? Vi skriver i forslaget til vedtagelse, at vi synes, at de regler og normer, der gælder i øvrigt, også skal gælde for skolefritidsordningen. Det vil medføre tre konsekvenser:

For det første vil forældrebetalingen blive 30 pct. og dermed komme på linje med taksterne på dagsinstitutionsområdet i øvrigt. Jeg vil godt bede hr. Peder Sass svare på, om man ikke er enig i, at vi skal prøve at fastholde loftet på 30 pct. på børnepasningsområdet, og om det ikke er utilfredsstillende, at en række kommuner lader prisen stige til over de 30 pct.

For det andet vil vi sikre et areal på 2 m² pr. barn. Det er jo ikke noget højt krav, det er ikke noget ekstremt krav at sikre, at et barn har 2 m² at røre sig på. Og for det tredje vil vi prøve at sikre en minimal normering, så der også er lidt voksne i vores skolefritidsordninger.

Hr. Erik Larsen bekræftede i sit indlæg det, jeg selv sagde, nemlig at nogle kommuner i øjeblikket er ved at bevæge sig væk fra pasningsgarantien. Det vil sige, at hr. Erik Larsen har det samme indtryk fra virkeligheden, som jeg har, og det er dermed bekræftet, at det er et rigtigt indtryk.

Fru Ulla Solvang spurgte: Hvad er kvalitet? Jeg tror altså ikke, man kan diskutere kvalitet,